

מסורת הש"ס

(א) וסנה קטן... (ב) וסנה קטן... (ג) וסנה קטן... (ד) וסנה קטן... (ה) וסנה קטן... (ו) וסנה קטן... (ז) וסנה קטן... (ח) וסנה קטן... (ט) וסנה קטן... (י) וסנה קטן...

תורה אור השלם

1. אם תשיב משבת רגליך עשות חצוקי בית קדשי וקראת לשבת ענג לקדושי ו' מברך וכוונתו מעשות דרכך ממוצא חפצך ודבר דבר ישישיו נח יב

הנהגות הב"ה

(ב) הוב' דיה ומסוכה וכו' וכו' דראמרי' פ' דס שמיטה:

הנהגות הבר'ב

רנשבורג [א] הוב' דיה כנח' עילוי כנח' ע"י וכו' מ"ל:

מוסף רש"י

שחאי... ריקוקן טעין פטיקן כשמן אלה או כשמן ושבת ש"ס... מי עדיפת לך מונה... טולס אלה סביב לוי מן הכתר... לכבוד שנת הכניסה ולא קיימי וישיבת שבת... טולס סומקא חלק סומקא... שש כנכס...

כל הבשר פרק שמיני חולין

ק"א

עין משפט
נר מצוה

ע"א ב מ"י פ"י חמ"ל מלכות אסורות הל' פתח לזיון קל' טושי' י"ד ס"י פ"ג ספק' ע"ד ג טושי' סס ספק' ע"ד ד מ"י שס הל' ע' וסג' שס טושי' י"ד ס"י ע"ד: ע"ה מ"י שס הל' ח (וי"ט הל' ט"ז) טושי' י"ד ס"י ע"ג ספק' ד וכו' ג ספק' ד:

עין רש"י

אשורויטיט [א] אישורויטיט... סוגר:

שיטה מקובצת

[א] שלוקה אוסרת ונאסרת. ג"כ ע"י חוס' וכו' דף ע"ג ע"ב: [ב] רבה שפולט שריק ונפול ומה שלא נפלט הו"ד האברים שלא פירש ושרי ואפי' מצות פירוש אין בו כדארמ"י פ"ד שחיטה ואי' ג' אע"פ שיש בו שפע דם דם הלב מתבטל:

רבינו נרשום

קריבו ליה קניא בקופיה ואכלו. כלומר קריבו ליה הכבד עם הריאה והקיבה והלב וצילק כמו שהיא והכל ש"ס דניא ונאסרת: וכלא פי קנה חוץ לקורה הוה. כלומר שהרס פלט חוץ לקורה: אי נמי פחלת הוה חליט מעיקרא. כלומר חליט ליה בחלא מעיקרא ושלוקי ליה דנקב מלי דבא מעיקרא ושלוקי לה: חלא אסור. כלומר דחליט דמא בחלא: בגמרה לשבא. כלומר אכלוה בעל בריות: מתובלת אוסרת ונאסרת. כלומר דחמת תבלין יש בה שריקן ובולעט: טחוי' מיני מאכל: דמא משיק שריק. כלומר הדם של כבד משלשל למטה ואינו זב לבשר שריק לו: חלבא ססריק שריק. כלומר אינו זב למטה אלא שריק למעלה ונכנס לבשר ובוטל הבשר:

כי הא דרב הונא חלמי' ליה בחלא ורב נחמן חלמי' ליה ברותחין. וא"ת ותפסוט מינה דאסור מדאורייתא לריכי למתלטיה וי"ל דלדרישו נמי הוה מספקא להו ולכן היו מתמיהין דווקא לגבי ע"ס הכבד הוה חלמי' ליה שלא האסור הכבד אכל בפני עמלה אינה נאסרת: רב בר שבא איקדע' לבי רב נחמן אייהו ליה כבדא שייקא ולא אכא. לרין לומר שלא היה נמלט ברותחין ולפי שלא היה נמלט עמו לא הותרו לחלוטו א"ע"פ שפולט דם ומוסר הרוטב והכלים מזה לא היו מושפין כיון שהכבד עמלו מותר שאין לומר שנמלט וע"י כן היה רב נחמן ממיהו אכל א"ס לא נמלט היה אסורו וכן שנא היה סבור דחליטה אינה מועלת א"כ לא מיימי' שפיר כמנא דתנאים לא נתקלו בזה:

וחתוביה' אהתה' לנשלו נקדרה אחר ליימו או מליחתו איירי דאי לא לזכור ללי למה לי חמוכה דמה שפולט שריק ונפול [ב] וידמה עלא נפלט הו' דם האברים שלא פירש ושרי (ב) פ' דס שמיטה (וכרימות דף ע"ג) ואי משום דס קמפוטות הכבד לרין קריעה אף לגלי דהו' כבדת א"ע"פ שלא פירש א"כ בטמול נמי אי אכא קמפוטות למה לא יטמול קריעה ועוד כדכחא הוה דליון בטמול קמפוטות וא"כ מה נא להשמיעו אכל דתחלה לא וכה"ג כתב האי מאן למלוי כדלא בשלמיה לרין לחמוכה מ"ט דליון דמא ומכניס כמפוטות והיכא דלא קריעה לקריעה לאחר בשולו ומוחק וינא דס הכניס כמפוטות ולא חיששין שמא דס המפוטות חור ונבלע ככבד דלא מסקינן כביצ' זולין (פסחים דף ע"ד): דכנולעו כן פולטו:

אבל שוחא שובמא בעימא הוא. היינו דוקא גוף הטמול הוא שזמן אכל דם שמיטה (כרימות דף ע"א): כדמניא פ' דס שמיטה (כרימות דף ע"א): כבדא עי"י' בשרא [א] אסור. דנשרא עילוי בשרא שרי אפי' למאן דלית ליה צפרק כיצד זולין (פסחים דף ע"ד): כנולעו כן פולטו משום דדס מיישרק שריק ככבד שיש בו רוב דם שאינו יכול לנאח ע"י מליחה כמו לא שריק שפיר ולפירוש ר"ת לא נחא כולי האי דכנולעו שמעתין לא נסתפק

ומשום שמונויותא משום דמא מאי כי הדר סליק אישכחיה לר' וריקא אמר ליה האי נמי לא תבעי לך דאנא וינאי בריה דרבי אמי איקלען לבי יהודה בריה דר' שמעון בן פוי וקריבו לן קניא בקופיה ואכלנא מתקוף לה רב אשי ואיתימא ר' שמואל מורוקינא ודלמא פי קנה חוץ לקורה הוה אי נמי אימחלט הוה חליט ליה מעיקרא כי הא דרב הונא חלמי' ליה בחלא ורב נחמן חלמי' ליה ברותחין וסבר רב פפא קמיה דרבא למומר חלא אסור אמר ליה אי חלא אסור אייהו נמי אסור כי היכי דפליט הדר בלע רב בר שבא איקלע לבי רב נחמן אייתו ליה כבדא שלימא ולא אבל אמרו ליה בר רב דלגיו לא אכיל ומנו רב בר שבא אמר להו רב נחמן נאמו לשבא בתנאי ר' אליעזר אומר הכבד אוסרת ואינה נאסרת מפני שפולטת ואינה בולעת ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומר מתובלת אוסרת ונאסרת ש' שלוקה אוסרת ונאסרת ר' רבה בר רב הונא אקלע לבי רבה בר רב נחמן אייתו לקמיה תלת סאוי טחאי אמר להו מי הוה ידעיתו דאתינא אמרו ליה מי עדיפת לן מינה דכתוב יוקראת לשבת עונג אדהכי אישכח הוהא כבדא דהוה בה סמפונא דבליעא דמא אומר להו אמאי עבדיתו הכי אמרו ליה אלא היכי נעביד אמר להו קרעו שתי וערב וחיתוכא לתחת וה"מ כבדא אבל יטחלא שובמא בעלמא הוא כי הא דר' דר' שמואל עבדי ליה תבשילא דמחלי ביומא דעביד מלחא אתמר כבדא עילוי בשרא שרי דמא י' משרק שריק כחלא עילוי בשרא אסור דמא מעמא חלב סרוכי מסריך רב דימי מנהדרעא מתמא אפכא כחלא עילוי בשרא שרי מ"ט חלב שחוטת דרבנן כבדא עילוי בשרא אסור דם דאורייתא דרש מרימר יהלכתא בין כבדא בין כחלא תותי בשרא שרי עילוי בשרא דיעבד אין לכתחלה לא רב אשי איקלע לבי רמי בר אבא חמוה חוייה לבריה דרמי בר אבא דקא שפיד

דס הכבד כ"א להקל ולהחיר בלא מליחה ולא להחמיר וא"ע"פ שדברט לעיל שאינה בולעת מחמת שטרודה לפלוט לעולם מ"מ עיקר השמועה אינה מדבר זה ולכאורה משמע שמאחר טעם שדברנו כח השמועה הוא נא לאסור כבדא עילוי בשרא ומיהו י"ל דקאי אמאי דלמרינן מקמי הך מילתא הני מילי כבדא שיש בו רוב דם אכל טמולא שוממא בעלמא הוא: ד"מא בשרק שריק. וא"ת למה לי האי טעמא מיוסף ליה דכנולעו כן פולטו וכ"ת דלמרינן חליט אפילו למאן דלית ליה כביצ' זולין (גו"ס) כנולעו כן פולטו כשפילו ונמלא חכרו עמיהם וזב השפוד ונמלא התחמוץ עליון ופעמים שמשפילו ונמלא חכרו עליון הלכך בין שהכבד לזד הראש ובין שהוא לזד האסור: שפיד

טמולא שוממא בעלמא הוא: ד"מא בשרק שריק. וא"ת למה לי האי טעמא מיוסף ליה דכנולעו כן פולטו וכ"ת דלמרינן חליט אפילו למאן דלית ליה כביצ' זולין (גו"ס) כנולעו כן פולטו כשפילו ונמלא חכרו עמיהם וזב השפוד ונמלא התחמוץ עליון ופעמים שמשפילו ונמלא חכרו עליון הלכך בין שהכבד לזד הראש ובין שהוא לזד האסור: שפיד

דס הכבד כ"א להקל ולהחיר בלא מליחה ולא להחמיר וא"ע"פ שדברט לעיל שאינה בולעת מחמת שטרודה לפלוט לעולם מ"מ עיקר השמועה אינה מדבר זה ולכאורה משמע שמאחר טעם שדברנו כח השמועה הוא נא לאסור כבדא עילוי בשרא ומיהו י"ל דקאי אמאי דלמרינן מקמי הך מילתא הני מילי כבדא שיש בו רוב דם אכל טמולא שוממא בעלמא הוא: ד"מא בשרק שריק. וא"ת למה לי האי טעמא מיוסף ליה דכנולעו כן פולטו וכ"ת דלמרינן חליט אפילו למאן דלית ליה כביצ' זולין (גו"ס) כנולעו כן פולטו כשפילו ונמלא חכרו עמיהם וזב השפוד ונמלא התחמוץ עליון ופעמים שמשפילו ונמלא חכרו עליון הלכך בין שהכבד לזד הראש ובין שהוא לזד האסור: שפיד

מליח